

ROSKAKINGI

Roskan päätoimittaja Antti Kyrö puhuu suunsa puhtaaksi pullonkorkeista ja tietokoneiden toimimattomuudesta.

Teksti Zyntti Aro **Kuvat** Jesse Pasanen, Vilja Autio

Saavun kymmenen minuuttia ennen sovittua tapaamista Taideteollisen korkeakoulun ravintolaan Kipsariin. Nurkkapöydässä istuu mies, joka vilkaisee minuun nyrpeästi. Antti Kyrö näyttää siltä kuin olisi odotellut minua tuntikausia. Tuolillaan keikkuva nuorukainen hypistelee kädessään pullonkorkkia. Ennen kuin ehdin edes kunnolla esitellä itseäni, Kyrö alkaa tilittää korkkiharrastuksestaan.

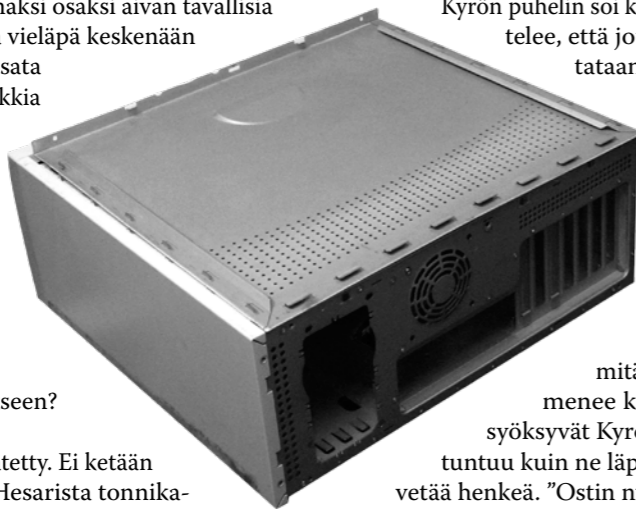
”Mulla oli tapana keräillä näitä lapsena. Mulla oli muovisäkillinen pullonkorkkeja. Dr. Pepper oli paras. Pepperin myyminen lopetettiin Suomessa 90-luvulla, eikä Pepper-korkkeja ollut siksi missään. Muistan yhä, kuinka kerran löysin hiekkalaatikosta aarteen: hiekkaan peittyneen metallisen Pepper-korkin. Nykyäänkin Dr. Pepperiä myydään Suomessa vain muovipulloissa tai tölkeissä.”

”Korkit olivat suurimmaksi osaksi aivan tavallisia kaljapullon korkkeja ja vieläpä keskenään samanlaisia. Mulla oli sata samanlaista Karhu-korkkia ja kaikki olivat yhtä hienoja.”

”Myöhemmin heitin kaikki korkit roskiin. Ei se ollut sen ihmeellisempää.”

Roskiin?
Miksei metallinkeräykseen?

”Ei siihen aikaan kierrätetty. Ei ketään kiinnostanut. Kaikki Hesarista tonnikalapurkkeihin meni siihen yhteen ja samaan

pönttöön. Vielä nykyäänkin näkee niin degeneroitunutta meininkiä tietyissä luolamiesyhteisöissä.”

”Käytiin männäviikolla eräässä nimeltä mainitsemattomassa turkulaisessa painotalossa vierailulla. Möhömahamiehet olivat siellä vastassa ja sitten käteltiin ja hymyiltiin. Meitä lihotettiin kananpojilla ja lahjottiin muistitikuilla, hassuilla kirjoilla ja kaljalla. Lähtiessä taas käteltiin ja hymyiltiin. Mä vaan en saanut mielestäni sitä keittiön roskista, jossa Hesarit ja tonnikalapurkit lepäsivät ruuantähteiden seassa. Ei mee jakeluun tollanen möhömahastelu. Tekisi välillä mieli vetää nokkaan näitä tyyppejä, jotka väittävät kierrätyksen olevan haihattelua.”

Panen merkille, että korkki, jota Kyrö pitelee kämmenellään, on juurikin Dr. Pepper –korkki. Päättyivätkö kaikki korkit todella roskiin?

Kyrön puhelin soi kesken haastattelun. Kyrö pahoittelee, että joutuu vastaamaan. ”Äidille vastataan aina.” Kyrö ehtii hädin tuskin sanoa sanaakaan, kun puhelu katkeaa. ”Aseta SIM-kortti... Mitä helvettiä!”

Haastateltavani tulistuu. ”Markkinamiesten mahtavin ja röyhkein idea on myydä tavara valmiiksi rikkinäisenä. Laadulla ei tunnu olevan enää mitään merkitystä, kunhan tavara menee kaupaksi. Ja jengi ostaa.” Sanat syöksyvät Kyrön suusta pistävästi ja minusta tuntuu kuin ne läpäisisivät syntisen sieluni. Kyrö vetää henkeä. ”Ostin nykyisen tietokoneeni kolmisen vuotta sitten. Siitä oli tuuletin paskana heti kättelyssä.

“TEKISI VÄLILLÄ MIELI VETÄÄ NOKKAAN NÄITÄ TYPPEJÄ, JOTKA VÄITTÄVÄT KIERRÄTYKSEN OLEVAN HAIHATTELUA.”

Kone lähti huoltoon ennen kuin olin ehtinyt tehdä sillä yhtään mitään. Puolisen vuotta myöhemmin kosahti taas. Tällä kertaa vaihdettiin dvd-asema ja emolevy.” Savu alkaa taas nousta Kyrön korvista. ”Paskaa myydään kuin mansikoita. Kun yrittää avata päätänsä johonkin suuntaan, saa 15 minuutin puhelinjonotuksen ja numerovalintapelleilyn jälkeen langan päähän jonkun huolto-nörtin, jolla ei ole osaa eikä arpaa mihinkään. Ja tästä kaikesta saa vieläpä itse pulittaa 1,68 euroa minuutilta. Mitä helvettiä!”

Viereisessä pöydässä kaatuu ketsuppipullo pöydälle.

”Ja sitten on tää, että saadaan kyllä viikossa digiboksit valtakunnan jokaiseen kotiin, mutta ei edelleenkaan metallinkeräyslaattikkaa taloyhtiön pihaan.”

Miten Kyröstä tuli Roskan päätoimittaja?

”Mä perustin tän lehden. Kaikki sai alkunsa eräästä koulutehtävänannosta. Meidän piti harjoitella lehtitaittoa ja tuottaa lehden sisältöä. Mua kiinnosti kuluttaminen. Maailma on täynnä erilaisia tuotteita. Näihin esineisiin pätee vähän sama homma kuin meihin länsimaalaisiin ihmisiinkin. Meidät on etäännytetty kuolemasta. Emme me halua nähdä kuolemaa. Täällä uskotaan kuolemattomuuteen. Sama homma tuotteilla. Näemme vain uusia ja kiiltäviä esineitä mainoksissa. On kuitenkin tosi asia, että esineetkin kuolevat ennen pitkää. Mistä esineet tulevat ja minne ne menevät? Roska on esineen ruumis. Tää oli mun lähtökohta.”

”Meidän roskikset kertoo meistä itsestämme. Penkomalla jonkun toisen roskista voi saada selville paljonkin sen ihmisen elämästä. Musta käytetyissä esineissä on kauneutta. Vanhan pöydän pinnassa nä-

kyy eletty elämä. Mä en tajuu ferrarinkiillottajia. Se on just sitä kuolemattomuuden tunnetta. Se on fuulaa. Musta joku vanha kämänen Nissan on paljon hienempi auto.”

Onko Roska-lehti roskalehti?

”On ja ei. Miten sen nyt ottaa. Roskaahan tästäkin lehdestä tulee aikanaan. Mutta sisällöllisesti mä luulen että tässä on enemmän asiaa kuin Seiskassa tai Ohossa yhteensä, vaikka me vaan näytetäänkin roskia ja puhutaan roskista. Tarkoitus on vaan tuoda roskat esiin piiloistaan. Muistuttaa kuolevaisuudesta, pienuudesta kaiken suuren keskellä. Roska-lehdessä on kysymys vastuusta ja nöyryydestä.”

Miksi kukaan haluaisi lukea roskista?

”Kyse onkin enemmän kuvista. Teksti vain tukee ja syventää kuvien maailmaa. Tulevaisuudessa paino on entistä enemmän kuvapuolella. Ja hei, tähän on ilmainen lehti, joten miksipä ei?”

Voiko opiskelija pelastaa maailman paskalta?

”Totta kai voi. Miksei voisi? Ei ehkä yksin, mutta yhdessä.”

”Mun täytyy nyt häippästä tästä. Ruotsin suullinen odottaa.” Kyrö nousee ylös, sujauttaa Dr. Pepper –korkin taskuunsa ja katoaa opiskelutovereidensa mukana käytävälle. Viereisessä pöydässä Roska-lehteä käytetään pöydän pyyhkimiseen.

